

VUN KHÓM = = CÂY XANH

VÌ AI PHẢI THAM?

CHẮC các em đọc sách Pháp thỉnh-thoảng có thấy nói đến cụ NOEL (*Le père Noël*). Họ vẽ cụ bận áo rộng, râu tóc bạc phơ, lưng đeo một rổ đồ chơi. Người làm cha mẹ thường bảo con-cái học-hành chăm-chỉ, ăn-ở ngoan-ngoãn, thì đến đêm lễ Giáng-sanh, cụ NOEL sẽ đến bên giường chúng mà bỏ một đồ chơi quý giá vào chiếc giày hoặc bí-tất (vớ) của chúng treo đó. Chỉ cần suy-nghĩ một chút, các em cũng biết ngay rằng làm gì có ông cụ NOEL ấy, nhưng chính là cha mẹ chúng đã bỏ đồ chơi vào đó để giục lòng chúng chăm học và ăn-ở ngoan-ngoãn.

Thế mà rất nhiều em bé vẫn tin rằng cụ có thật, vì tuổi trẻ ai cũng dễ tin.

Em Luy-xi thuộc trong số đó. Em mới có tám tuổi, đi học được hai năm nay, đã biết viết nhưng không được tốt lắm. Buổi tối hôm 24, em ngồi viết mãi, viết rồi lại xé, xé rồi lại viết; mà em ngồi khâu gần đó tưởng em đương làm bài nhà trường nên cũng không để ý. Đồng-hồ điểm chín giờ, bà Gi-nét (tên má em) mỉm cười bảo em rằng:

— Thôi, con đi ngủ đi chớ.

Luy-xi ngoan-ngoãn bước lên lầu.

Một giờ sau, bà Gi-nét nhẹ-nhàng lên lầu, nhìn vào giường Luy-xi thì

thấy em đã ngủ say mê-mệt. Trên đầu giường em treo lủng-lẳng hai chiếc bí-tất, chớ không phải một chiếc mà thôi. Bà lăm-bắm nói một mình:

— Con bé này tham-lam quá chừng. Nhưng bà bỗng thấy một tờ giấy, à,

một bức thư ghim vào một chiếc bí-tất. Bà đọc thư rằng:

«Thưa cụ NOEL,

«Cái bí-tất này là tôi treo cho con Gian-nơ; nó là bạn học của tôi, nó mồ-côi, nghèo-khổ lắm, cụ ạ. Nó phải đi đất lúc trời lạnh này, nó không đủ áo mặc. Nếu cụ có nhiều đồ chơi, xin cụ cho nó với, cảm ơn cụ lắm.»

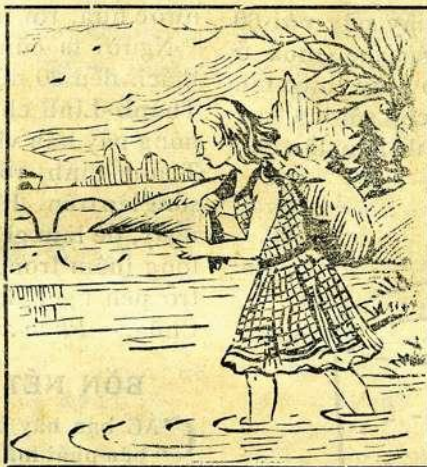
— Luy-xi, tám tuổi.

Lòng thương bạn của Luy-xi cảm-động bà Gi-nét quá đến

nỗi bà ứa nước mắt. Nhưng bà cũng vui-mừng cảm ơn Chúa vì Ngài đã đặt trái tim của Ngài trong tấm thân thơ-ngày của Luy-xi. Bà rón-rén mở cửa mừng trăng muốt, vuốt-ve mái tóc óng-ánh của con. Lòng bà dào-dạt, bà cúi đầu cầu-xin Đức Chúa Trời cứ giữ vẹn tấm lòng tươi-đẹp của con bà mãi mãi.

Sáng hôm sau Luy-xi vừa từ trên giường bước xuống, đã vội lại xem trong hai chiếc bí-tất có gì không. Trong chiếc bí-tất của Luy-xi có một con búp-bê rất đẹp và một cái xe hơi có máy chạy được. Luy-xi vỗ tay reo mừng, nhưng em lại lạ-lùng nữa vì thấy có một cái học buộc vào giường.

Cảnh nghèo-khổ của cô Gian-nơ, gái mồ-côi

Em mở ra xem, thì thấy hai cái áo len, hai đôi bi-tất, một cái mũ đẹp và một đôi giày. Trong chiếc bi-tất của Luy-xi treo cho Gian-nơ cũng có một con búp-bê và một cái xe hơi.

Luy-xi lại càng lạ-lùng nữa vì thấy có một bức thơ khác ghim vào bức thơ mình đã viết tối qua. Thơ rằng :

«Cùng em Luy-xi rất yêu-quí của tôi,

«Đọc thơ em, tôi cảm ơn Chúa vì lòng em tốt quá. Theo lời em xin, tôi gửi ít đồ chơi và quần-áo cho Gian-nơ. Em kíp đem cho nó bận, rồi dắt nó đi dự lễ Giáng-sanh phớ. Cầu Chúa giữ lòng em cứ tốt mãi và ban phước cho em!»—*Cụ Noël.*

Đố các bạn biết cụ NOEL đêm đó là ai. — *T. K. B. thuật.*